

[Tastesen.]

drejer sig om, er at give samfundet et sådant trivselsindhold, at færrest muligt drages ind i den destruktive drømmeverden, som narkotikamisbrug nu engang er.

Af indenrigsminister H. C. Tofts fremsættelsestale fremgår det, at regeringen nu er indstillet på en hurtig og positiv indsats, og det kan jeg på socialdemokratiets vegne udtrykke min tilfredshed med. Sent er bedre, end at man intet gør, og vi er helt indstillet på også at bidrage med forslag til løsning af narkotikaproblematikken, idet vi erkender, at opgaven er både vanskelig og kompliceret.

Vi lægger her en helt afgørende vægt på den forebyggende indsats, den indsats, der skal gøres for at mindske efterspørgslen efter stof. Der er her brug for både en pædagogisk indsats med hensyn til oplysningsarbejdet i skole, undervisningsinstitutioner og ungdomsklubber og en socialpædagogisk indsats, der giver ungdommen alternative udfoldelses- og oplevelsesmuligheder, der er stærkere end stofkulturen.

Med hensyn til oplysningsarbejdet kan vi fuldt ud tilslutte os forslaget om, at der oprettes 15 konsulentstillinger, 1 i hvert amt; ærlig og reel oplysning om de forskellige stoffer og deres farlighedsgad er der brug for både over for elever og over for deres forældre. Jeg anser det for særdeles vigtigt, at de 15 konsulenter får en nogenlunde fælles holdning til stofproblemet; i modsat fald kan konsulentordningen komme til at skade mere, end den gavner. Oplysning på et fælles grundlag til både de unge og deres forældre kan være et middel til forståelse, der kan mindske generationskløften. Oplysningsarbejdet må derfor påbegyndes på et meget tidligt tidspunkt i skolen.

Jeg har bemærket, at indenrigsministeren gerne vil være med til en utraditionel forebyggende indsats, og jeg anser det for givet, at den samlede regering har denne opfattelse. I tanken om en utraditionel forebyggende indsats ligger erkendelsen af, at de traditionelle ungdomsklubber ikke mere slår til, 18 års grænsen er for skarp, og indholdet accepteres ikke af alle de unge. Vore kommuner har efter loven om børne- og ungdomsforsorg en klar forpligtelse til, at der forefindes tilstrækkelig mange socialpædagogiske fritidsforanstaltninger. Gennem

oprettelsen af ungdomshuse, der stilles til rådighed for unge også ud over 18 års alderen, kan der efter min mening dæmmes op for det stigende misbrug. Et socialpædagogisk ungdomscenter skal ikke være et center for narkomaner, men et alternativt tilbud over for stofbrugere og stofmisbrugere, et sted, hvor de unge selv bestemmer indholdet og aktiviteterne, men hvor samfundets krav er, at der ikke må forefindes stoffer.

I børne- og ungdomsforsorgslovens § 72 åbnes der mulighed for statslig støtte til institutioner, der har ganske særlige formål. Jeg vil gerne spørge socialministeren, om hun ikke finder, at tiden er inde til at gøre denne § 72 til en generel regel, man gerne ser brugt for at forebygge risikoen for stigende stofmisbrug. Eller med andre ord: vil man uden større vanskeligheder imødekomme henvendelser fra de kommuner, som er interesseret, og som selv er indstillet på at betale de $\frac{3}{7}$ af driftsudgifterne, således at staten betaler de $\frac{4}{7}$ af disse udgifter? Jeg ved, vi har klubber af denne art, og jeg tror, der bliver stigende behov derfor. Spørgsmålet er, om man er helt klar til at acceptere det stigende behov, der er for socialpædagogiske klubber af denne art.

Jeg synes, det er en god idé, at man vil fortsætte med de ø-lejre, der på kulturministeriets initiativ blev sat i gang sidste sommer; det forhold, at unge får overdraget en meningsfyldt opgave, har så helt afgjort en præventiv virkning over for brugen af de euforiserende stoffer.

Vi skal også ved denne debat beskæftige os med den mere restriktive indsats; spørgsmålet om, hvad vi kan gøre for at mindske udbuddet af stof. Vi har i socialdemokratiet samme opfattelse som regeringen, at der ikke er behov for at ændre sanktionssystemet over for narkotikakriminaliteten, at strafferammen på 6 års fængsel bør fastholdes på linje med det, man har i Norge og Sverige. Vi kan derfor acceptere, at revisionsbestemelsen i straffelovens § 191 ophæves; hvis situationen skulle gøre det nødvendigt, kan bestemmelsen jo altid tages op til revision på ny. De strengeste domme herhjemme for grov narkotikakriminalitet har været 4 års fængsel; meget tyder på, at vi anvender en mildere domspraksis end i Norge og Sverige. Når det drejer sig om den grovere form for erhvervsmæssig kriminali-